

Літо без тебе - не літо. Книга 2

КУПИТИ

Про книгу

Після смерті Сюзанни життя родини Беллі та Фішерів змінюється. Кожен відчуває спустошення та журбу. Половина літа проходить без звичного будиночка на пляжі, тривалих посиденьок біля басейну та веселих сімейних вечерь. Здавалось, що Беллі більше ніколи не поїде у Казінс, але раптове зникнення Конрада змінює плани дівчини. Джеремайя просить допомоги в Беллі, щоб знайти свавільного брата. Невже це літо ще можна врятувати?

Друге липня

Це був спекотний літній день у Казінсі. Я лежала біля басейну з журналом на обличчі. Мама розкладала пасьянс на веранді, у будинку на кухні поралася Сюзанна. Імовірно, вона скоро вийде зі склянкою холодного чаю та книжкою, яку я неодмінно маю прочитати. Щось романтичне.

Конрад, Джеремайя та Стівен займалися серфінгом увесь ранок. Напередодні вночі була буря. Конрад і Джеремайя першими повернулися в будинок.

Спочатку я їх почула, а вже потім побачила. Вони піднімалися сходами, сміючись із того, як величезна хвиля зняла зі Стівена шорти. Конрад підійшов до мене, підняв журнал, що просякнув потом із мого обличчя, і всміхнувся.

— У тебе на щоках відпечаталися слова, — зауважив він.

Примружившись, я поглянула на нього.

— І що ж там написано?

Він сів поруч зі мною і сказав:

— Я не можу отак відразу сказати. Дай-но подумати.

Він пильно подивився на мене фірмовим серйозним поглядом Конрада. Раптом, нахилившись, поцілував мене; його губи були холодними і солоними після океанської води.

— Друзі, вам варто піти до кімнати, — кинув Джеремайя.

Я знала, що він жартує. Підморгнувши мені, він підкрався до Конрада ззаду і, піднявши брата, жбурнув його в басейн.

Потім Джеремайя теж стрибнув у воду і закричав:

— Хутчіш до нас, Беллі!

То, звісно ж, я теж стрибнула до них. Вода була приємної температури. Навіть ще кращої, ніж просто приємної. Як завжди, Казінс був єдиним місцем, де я хотіла бути.

— Агов! Ти хоч чула щось із того, що я щойно сказала?

Я розплющила очі. Тейлор клацала пальцями в мене перед обличчям.

— Вибач, — промовила я. — Що ти сказала?

Я була не в Казінсі. Ми з Конрадом не разом, а Сюзанна померла. Ніщо вже ніколи не буде, як раніше. Як було... Скільки днів минуло? Скільки точно? Минуло два місяці відтоді, як Сюзанна по-мерла, а я досі не могла в це повірити. Просто не могла дозволити собі повірити в це. Коли людина яку ти любиш, помирає, ти не можеш у це повірити. Це щось нереальне. Начебто це відбувається з кимось іншим. Немов це не твоє життя, а чиесь інше. Я ніколи не вміла відволікатися. Що це означає, коли хтось і справді помирає?

Іноді я заплющувала очі й подумки повторювала знову і знову: «Це неправда, це неправда, це не насправді. Це не моє життя». Але це було моє життя; таким тепер було моє життя. Після тих подій.

Я перебувала зараз на задньому подвір'ї Марсі Ю. Хлопці плескалися в басейні, а ми, дівчата, лежали на пляжних рушниках рядком. Я товаришувала з Марсі, а решта — Кеті, Евелін й інші дівчата — були радше подругами Тейлор, аніж моїми.

Уже тридцять градусів, а це лише середина дня.

Тож буде ще спекотніше. Лежачи на животі, я відчувала, що піт струмує по попереку. Мене починало нудити від сонця. Це був лише другий день липня, а я вже рахувала дні до кінця літа.

— Я спитала, що ти збираєшся одягти на вечірку Джастіна? — повторила Тейлор.

Вона поклала наші рушники так тісненько один до одного, що ми були немов на одному великому рушникові.

— Не знаю, — відповіла я, повернувши голову так, щоб наші обличчя були майже впритул.

У неї на носі виступили крихітні крапельки поту.

У Тейлор завжди спочатку пітнів ніс.

— Я одягну той новий сарафан, який купила з мамою в торговому центрі, — поділилася вона.

Я знову заплющила очі. На мені були сонцезахисні окуляри, тому вона все одно не могла бачити, розплющені мої очі чи ні.

— Котрий саме?

— Ну той, у горошок, що зав'язується на шії. Я показувала його тобі два дні тому.

Тейлор роздратовано видихнула.

— О, так, — промовила я, але все одно не згадала, хоч і знала, що Тейлор може мене підловити.

Я хотіла сказати щось ще, щось приємне про сарафан, але раптом відчула, як крижаний метал притиснувся до моєї шії. Я заверещала. То був Корі Вілер, що, примостившись поруч зі мною, тримав у руці банку коли, на якій конденсувалися холодні крапельки води, і реготав щосили

Я, рвучко сівши, дивилася на нього, витираючи шию. Мене так усе дістало сьогодні! Я просто хотіла додому.

— Що за чортівня, Корі!

Він не припиняв реготати, що ще більше злило мене.

— Боже, яка ж ти все-таки ще дитина! — випалила я.

— Мені здалося, що занадто спекотно, — зауважив він. — Я намагався остудити тебе.

Я нічого не відповіла йому, просто тримала руку на шії. Стиснувши зуби, я відчувала, що всі дівчата не зводять із мене очей.

Усмішка зникла з обличчя Корі, і він сказав:

— Вибач. Хочеш коли?

Я заперечно похитала головою, а він, стенувши плечима, повернувся до басейну.

Озирнувшись, я побачила, що Кеті й Евелін корчать гримаси на кшталт «що з нею не так».

Мені стало ніяково. Нагрубити Корі було те саме, що нагрубити цуценяті німецької вівчарки. У цьому не було жодного сенсу. Занадто пізно я стала ловити погляд Корі: він не озирнувся.

Тейлор прошепотіла мені:

— Це був просто жарт, Беллі.

Рекомендована література

Острів проклятих

Доля, вписана в кров.
Сага про невиткані долі. Книга 1

Книга Азраїла. Боги і монстри. Книга 1

Плоть і вогонь. Книга 3:
Вогонь у плоті

Голос Арчера

Запізно

Перейти до категорії
Проза

КУПИТИ